

JUGANT AMB NOMBRES

- Toca'ns alguna cosa!

Una melodia, primer poc definida però que anà agafant empenta, brollà d'entre els meus dits. Semblava que volaven d'una punta a l'altra de la guitarra, i saltaven de corda en corda com cangurs, i les notes quedaven sonant suspeses uns segons en l'aire fins difuminar-se per complet. Però no deixava que es fes el silenci, i enllaçava unes frases amb d'altres perquè s'agafessin entre elles de bracet i piquessin l'ullet als petits que m'escoltaven, creant un halo impregnat de misteri i suavitat en aquella classe petita però acolorida. No podia ser d'altra manera. Unes vint cares atònites i expectants que resseguien les cordes, la boca i el pont de la guitarra, tot expirant trossets de notes perdudes en l'harmonia incessant. La Marta, una de les petites de la classe, amb uns ulls embadalits i una boca mig oberta que li vaig fer tancar ja que com els deia sempre "l'esmorzar es porta de casa i no es caça a l'escola", va fer el que feia sempre, i que la feia tan especial. D'entre aquell grup de nens apilats però en el fons asseguts amb un ordre metòdic en sorgí una veueta de nena que formulà una pregunta. La pregunta sortí de dins seu mentre seguia contemplant el moviment ondulatori dels meus dits i el balanceig lleu del que havia estat el més gran dels meus passatempers bastants anys enrere.

- Com és que ho fas tan bé? – pregunta que només vaig tenir temps de respondre amb un somriure i un "Perquè...", ja que acte seguit la petita es llançà altre cop a la conversa. – A mi no em sona així – i una cara de pena, tristesa i indiferència barrejades em mirà durant els llargs segons que la música cessà per guardar-se en els records.

Feia temps que volia apropar els nens a la música i havia incorporat classes dinàmiques en què amb les seves mans inquietes poguessin experimentar amb els sons i sentiments transmesos amb la música. I somreia pensant que d'aquí uns anys podria endinsar-los en el meravellós món de les escales i els sons, del rigor i el detallisme, però alhora flexibilitat, de la música.

Els més grans acabaven de fer els cinc anys, però tots tenien uns ulls ansiosos de coses noves, anhelant el saber més nítid i pur. Vam estar pràcticament tot el matí amb la guitarra, la meva vella i tronada guitarra que havia recorregut mig món en una funda ronyosa i desgastada. I tots la van tocar. I fins i tot alguns creaven alguns sons meravellosos i encisadors simplement colpejant, fregant o bufant per tots els racons inhòspits de l'instrument. Eren moments màgics amb un grupet de nens que encara no sabien el món que els esperaria anys després.

En arribar a casa vaig desvestir-me i em vaig posar a llegir una estona. En el meu pis solitari i rònec sempre es respirava olor de paper. Olor de paper de llibre però també olor de paper escrit a mà en els meus moments d'incertesa. Però no vaig escriure res. Vaig deixar volar la imaginació i amb els ulls tancats vaig començar a dibuixar uns traços fins i nítids sobre el paper. Uns traços mil·limetrats i de proporcions concretes. Però al cap i a la fi uns traços qualssevol que no diferien gaire dels que podia fer qualsevol menut de la classe. Vaig adormir-me tot dibuixant i em despertà el despertador ja de bon matí. Després d'arreglar-me una mica, vaig pujar al cotxe tot decidit amb el que faria fer avui als de l'escola. Després de l'arribada de cada matí i el comiat que es feia etern amb els pares que acompanyaven els nens fins a la porta, els nens havien de penjar la motxilla i la jaqueta i posar-se les bates. Ja els tenia tots a punt. Vam començar amb el joc de les sardines. Un joc ben senzill per estimular-los i fer-los venir ganes de moure's, però que alhora els feia pensar. Hi jugàvem sovint, m'agradava perquè únicament havia d'anar dient nombres i observar com ells s'agrupaven en grups de tants membres com jo havia dit. Sempre que hi jugàvem em miraven estranyats quan els deia que fessin grups de 30, perquè sabien de sobres que eren 24. Quin número, val a dir-ho. Ideal per jugar. Es poden fer grups de 2, de 3, de 4, de 6, de 8... I així no hi ha d'haver sempre un grup més nombrós que un altre. Tot i que de fet, aquí som tots d'un mateix grup, juguem tots junts i guanyem tots junts. O perdem, però això la veritat és que no importa.

Després d'una estona d'esbargir-se, els vaig fer seure a les estoretes i vam cantar una estona, per calmar-se i de passada exercitar la memòria en cantar es-

trofes que havien après la setmana anterior. Vaig demanar quatre voluntaris i es van aixecar més de deu mans. Així que vaig fer el que sempre feia. Els vaig dir que tancaria els ulls i comptaria fins a vint. I que en aquesta estona havien de posar-se d'acord. I ho feien, no sé com, però quan vaig acabar de comptar i em vaig girar tenia quatre petits als talons de les sabates. Me'ls vaig endur a la sala del costat i els vaig donar una balança a cada un. Una balança de les antigues, amb dues plates, una a cada banda.

Amb molta cura, les van dur a la sala. Les vam deixar arraconades per poder jugar a un joc. Els desafiava a tots a un repte. Aviam qui comptava més de pressa fins a cinc. Però no consistia tan sols en comptar, en grups els feia comptar mentre representaven el nombre que tocava estirats a terra, o fent figures o com volguessin. Em relaxava veure un conjunt de cames, braços i caps que s'organitzaven en grups per crear nombres, no per jugar a pilota ni res semblant, sinó per crear nombres, uns nombres que encara que no els ho semblés serien molt importants al llarg de la vida. El quatre tenien assumit que havia de tenir forma de cadira, i ja el construïen instintivament. Formant angles rectes quan encara no sabien què era un angle, van crear un quatre majestuós i de colors vius. El cinc més aviat s'havia d'intuir però sens dubte aquella corba tan peculiar era la panxa del cinc. Anava fent-se tard i vaig decidir començar amb les balances. Em feien gràcia els professors que em deien que no sabien què fer amb els alumnes, que esperaven amb recel que sonés el timbre per deixar-los córrer al pati com cabirols. I és que a mi em passava just el contrari, ja fos perquè tenien un instrument a la mà o perquè estàvem engrescats en qualsevol joc, els meus no acostumaven a sortir al pati. Sonava el timbre, i el sentíem clarament tots, però el que fèiem era més important que un simple joc de pilota o saltar a la corda. Jugàvem però d'altres maneres, jugàvem amb nombres, amb lletres, amb sons. Jugàvem però apreníem, jo també, coses útils per un futur minimalista.

El timbre sonà quan distribuïem les balances sobre les estores. No en férem cas i vaig demanar al Miquel que agafés joguines petites que trobés a la classe. Va

tornar amb cotxets i ninots de la mida de la seva mà. Amb un somriure vaig agafar-li de les mans el que duia i va tornar a seure amb el grup.

Ara tocava començar. Vaig escampar tots els objectes i alguns altres que havia dut jo pel meu compte davant dels nens. I en vaig agafar un i el vaig col·locar al plat d'una balança. I els nens, meravellats, van contemplar com l'altre plat pujava amunt mentre que aquest anava avall. Llavors vaig agafar un altre objecte força més gros que l'anterior i el vaig col·locar a l'altre plat. I els plats es van intercanviar els papers. El que era a dalt va baixar, mentre que el que era a baix va pujar amunt. De seguida van començar a provar-ho. Però jo volia anar més enllà. Vaig agafar una moneda amb la mà dreta i vaig posar-me un ninot de fusta massissa a l'esquerra. I vaig moure'm com la balança, el meu braç esquerre se'n va anar avall mentre que el dret va mirar amunt. I llavors vaig agafar dos ninots aparentment molt diferents i els braços em van quedar anivellats. I vaig col·locar-los cada un en un platet i la balança no es va moure. I llavors sí, els nens van començar a experimentar. Era fantàstic donar-los ales perquè vollessin amunt, s'aixequessin uns pams de terra per uns instants i es capfiquessin en les coses noves. I de sobte vaig sentir un crit de joia. En un plat hi havia un botó, una nina de plàstic, un tractor de joguina força petit i una sabateta. A l'altra banda de la balança, el plat aguantava un retolador i un llibre. Sense dir-los res, la Mireia va aixecar el retolador i tots vam presenciar com el plat amb ara únicament el llibre se n'anava amunt. I el Joan va agafar-li el retolador i el va tornar a posar al seu lloc, harmonitzant la sala amb una balança equilibrada al bell mig. Tot i que feia estona que havia acabat l'hora del pati, vam sortir a fora i els vaig dir que busquessin alguna cosa que pogués estar relacionada amb el que havien après aquell matí. Alguns van posar-se a córrer cap els gronxadors i el tobogan però hi va haver un grupet que després de fer unes voltes van llançar-se de pet al balancí. Un tros de fusta, dues molles a terra, dos seients. Podia fins i tot semblar una balança. I efectivament, quan el Roger va seure a una banda, el seient va apropar-se-li a terra. I la Marta i la Judith van pujar a l'altra banda, i la Carla va pujar darrere el Roger, i van anar-se afegint més petits mica en mica, fins que el balancí va quedar força equilibrat. Ells

no s'adonaven massa del que havien fet, però per a mi, veure'ls créixer d'aquella manera era un regal immens. Dels més valuosos que podien fer-se'm.

Tots aquells menuts, sense saber-ho, havien caigut de ple al bell mig d'un món màgic, un món de nombres i lletres que els guiaria a través del camí de la vida per sempre més.